

Dupa clipa sublimă din Decembrie, în care s-a apins speranta unei renasteri miraculoase datorata unui mare efort colectiv, ne-a fost dat sa traim un lant de deziluzii, care ne-au temperat exaltarea...

A devenit ire, si evident ca sclandarea societatii în victime si calai nu este posibila. Un fenomen "Pitesti generalizat" a facut ca, sub presiunea deformatoare exercitata de comunisti, constiintele sa cedeze, multe victime fiind determinate sa preia o parte din vinovatia!

Necanumul era simplu: se lasa individului captiv în plasa dificultatilor înrobitoare o cale de iesire care usura rezolvarea lor, cu pretul renuntarii la anumite principii morale. Victima care alegea aceasta "iesire", învârtind "sa se descurce", "piordea dreptul la revolta pe care-l ofera doar constiinta pusurata. Tentatia era cu atât mai greu de învins cu cât subiectul era într-o situatie mai dificila si cu cât personalitatea sa era mai atrofiata.

Toate acestea sînt aproape evidente. Ceea ce nu întuim înainte de revolutie era rezultatul dezastros al acestei strategii. O adevarata metastaza invadase organismul românesc, astfel încît sîntem siliți sa ne întrebăm azi care va fi pretul platit pentru iesirea din aceasta STARE DE COMA SPIRITUALA si MATERIALA.

Ne aflăm desigur într-un moment de rascurce a istoriei noastre. Renasterea reclama mobilizarea generala. Cu toate acestea putini s-au sîntit DATORI sa se implice în acest proces. Ei s-au pomenit într-o intristare singurata. Prelungirea acestei situatii este un mare pericol, caci singuratatea solidarului e o stare paradoxala ce duce pînă la urma la o senzatia de artificialitate deabilizatoare.

Cei ce au încercat sa faca ceva pentru a impulsiona redresarea generala, au suferit loviturile asteptate (din partea partizanilor comunistotalitari) si neasteptate (din partea fostilor tovarasi de suferinta, ramas blocati în starea deregata în care au fost adusi, datorita simtentei celor interesati sa nu declareze valul de clarificari pe care o revolutie cu adevarat victorioasa l-ar fi provocat.)

Nu ne asteptam ca profesionistii domniei securicomuniste sa cedeze puterea cu eleganta. Zvircolirile urgite ale fiarei ranite nu ne pot surprinde! Este evident ca vinovatul, dacă mai e si lipsit de onoare, nu se va preda de buna voie pentru a-i fi judecate faradelegile, cu atât mai mult cu cât acestea sînt mai aari!

Dar ceea ce ne-a gasit complet nepregatiti a fost reactia multora dintre vechii prizonieri ai temnitelor comuniste, care s-au aratat dispusi sa faca pact cu fostii lor temnicieri, întorcîndu-se împotriva noastra pentru promisiunea unui tain sporit!

Surprinderea s-a datorat unei eronate aprecieri a situatii, care ne-a facut sa credem ca ura împotriva cuiva poate sta la baza unei adevarate alianta. Ceea ce nu am inteles la timp este ca motivele urii noastre erau atât de diferite, încît atunci cînd ea a

putut rabufni ele re-au despartit violent în mai multe taberi!

Astfel am inteles acum ca pentru unii, nemulumiirea se datoră îndepartarii de la masa puterii, pierderii pozitiiilor avantajoase. O banala lupta pentru privilegiu a produs aceasta categorie de "dizidenti" care a varsarit dupa revolutie, ocupînd imediat pozitii strategice.

Alții (din pacate o categorie foarte numeroasa) s-au revoltat nu împotriva practicilor împalarii-cii pentru ca ei personal îi suferau consecintele. Multe siugi au dorit sa-si rastoarne stapinul pentru a-i lua locul. Multe victime au visat la postul calaului. Multe njini s-au întins avide pentru a apuca osul mai bun...

Si în sfîrsit "visatorii" (printre care sper sa ma pot numara si eu) si-au eliberat revolta acumulata în atitii ani de umilinta, aruncîndu-se în valul multesteptatei reanimari... din principiu!

"Dupa 22" acestia s-au pomenit singuri în lupta cu fortele raului comunist, caci "revolutia burtili" are alte legi decît "revolutia spiritului".

"Flananzii" (de hrana, bunuri, posturi, distractii) au putut fi usor convinsi (în numele "stabilitatii" necesare unei adapariri linistite) sa renunte la pretentia de a îndeparta "garnitura de cadre de nadejde" de la conducerea societatii... Ma întreb cum ar vedea ei un penitenciar în care se mananca bine? Multi par a dori o atare soarta, comportîndu-se aidona animaulului domesticit caruia i-e frica de libertate, dacă pretul si sa nu mai fie dirijiat de nimeni catre blidul sinin garantat.

Noi însa, cei care am sîntit libertatea ca pe un oxigen a carui lipsa ne afixia gîndirea si ne otravea simtirea, cei pentru care totalitarismul comunist a fost odios pentru ca ne-a domesticit cu sila, disprezîndu-ne personalitatea, cei care ne-am considerat victimele unei tentative de dezumanizare, nu putem accepta reducerea la transformarii la o umplere a canarilor! Noi vrem sa iesim din infernului în care ne-am fost congelate spiritele pentru a ne bucura de lumina la care are dreptul o fiinta evoluata!

Iata de ce nu putem avea încredere în indivizii ale caror reflexe totalitare frîneaza eliberarea constiintei. Dorim o luma noua si nu vrem sa ne lasam condusi spre ea de vechii "ghizi", indiferent de promisiunile prin care încerca sa-si obtina dreptul de a razine la cirna.

De ce nu sîntem ajutati? De ce nu sîntem întelisi? De ce nu sîntem cautati? De ce nu gaseste ecou oferta noastra de a sprijini emanciparea?

Batorii sterii grave spirituale în care a fost adus poporul român, singurul în masura sa se scuture de comunism. Nu-i putem impune sa asculte o mina de oameni, oricît ar fi acestia de bine intentionati.

Trebuie mai intii sa îl convingem, iar pentru aceasta trebuie sa-i ajutam sa-si antreneze al 6-lea simt: intelectul.

Este arma cea mai puternica cu care îl putem înzestra. Linia frontului trece prin sala de clasa!